

Vlajka

Vše tone v snách a život kolem ztichl',
jen dole v tmách kol ohně slyšet smích,
tam srdce všem jen spokojeně zabuší,
z písniček známých vše jistě vytuší.

Vlajka vzhůru letí k radosti svých dětí,
hned se s mráčky snoubí,
vlát bude zas, až mládí čas
opustí nás.

Po létech sám az zbloudíš v ten kraj
a staneš tam, kde býval kdys' tvůj ráj,
vzpomeneš chvíl těch, kteréš' mival tolik rád,
tak jako kdysi ozvěnou slyšíš hrát.

Až ztichnou bílé skály

Děvčátko, vím, že dnes je loučením,
do ráje krás už soumrak padá.
Zklamán a sám v osady klín se vrátím,
dám v zapomnění snění večerům stříbrným.

Až ztichnou bílé skály
nad velkou přeřejí den zhasne tmou.
Tam, kde jsme spolu stáli,
tam srdce zaletí se vzpomínkou.
Snad pro sny spalené
oči se zarosí, o štěstí vzdálené si zaprosí.
Až ztichnou bílé skály,
ty budeš někde v dáli už dávno spát.

Nesmíme znát, co život nám chtěl dát,
nesmíme mít, co duše pojí.
Snad zůstanou nám v srdci místa bílá,
tu duši chudou budou v osadě stále hrát.

Bessie

Než se dívka spolu rozejdeme, nač si máme lhát,
možná, že se víc už nesejdeme, pozdě budeš lkát.
Pohlédni, tam za těmi horami nechci býti sám,
řekni slovíčko jen, dřív, než krásný náš sen
zůstane vzpomínkám.

V dáli, tam kdesi za těmi lesy,
v dáli, u řeky kout najdeme si,
až poplujem spolu přeřejemi,
snad tvé srdce lásku dopřeje mi.
V dáli, tam kdesi za těmi lesy,
v dáli, má krásná jediná Bessie,
než se vznítí jitro zlaté,
chci ti svou lásku dát.

Přijdu dřív, než sluníčko zapadne, polibek si vzít,
snad tě, dívko, konečně napadne, máš-li se mnou jít.
Pohlédni, tam za těmi horami celý svět je náš,
tam ti lásku svou dám, kdybych odešel sám, zpátky mě
zavoláš.

Chlapci z Rikatáda

Chlapci z Rikatáda, ženou svoje stáda,
přes mexickou hranici.
Zem se silně třese, stromy padaj v lese,
před pistolí mířící.
Každý má svou krásku v srdci nosí lásku,
pistol nízko u boku,
neznaj strachu z Estakáda,
zpívají si do kroku.

Rikatádo jak tornádo, žene se šírou stepí,
koně řičí, chlapci křičí,
štěstí se na ně lepí.
Rikatádo jak tornádo,
mává sombrérem nad hlavou,
Rikatádo jak tornádo, stále hýří náladou.

Z Rikatáda chlapci, prerie jsou dravci,
když to v baru neklape,
sem tam pistol třeskuje, falešnej hráč klesne,
péra lítaj z kanape.
Při grogu, whisky, džinu, maji z toho psinu,
šťouchaji se do břicha,
/: a pak celé Ri a Rikatádo,
zpívá píseň do ticha. :/

Já přijdu za tebou

Nač bát se dítě tolik lidi,
myslíš, že nás hned někdo vidí,
měsíc když skáče po střeše jak ptáče, nám to závidí.
Ulétní dívko, z města radši,
stromů kde stíny cestu značí,
a tráva měkká před chajdou nás čeká,
nám snad postačí.

Já přijdu za tebou (jen tam zůstaň)
dívenko má (panenko modrooká)
nás nikdo neuvidí, (ani fotr)
až budeš má (zašitá ve spacáku)
kousiček za chatou (tak pět kiláčků)
místěčko mám (a pěkně uválený)
/: tam nemůže nic naši lásku vzít, vic, děvčátko nám :/

Děvčátko, když je zima a mráz,
počkáme jaro až přijde zas,
když slunce zajde,
noc už jistě najde v lásce někde nás.
Měsíc až kdesi nad horami
toulat se bude pod hvězdami,
počkáš tam chvíli, kde jsme vždycky byli já a ty sami.

Marta

Dusili jsme husu v boudě na primusu, bezvadně se připekla.
Pozvali jsme Martu mezi naše partu, ale ta nás vypekla.
Za komínem cosi vejskalo, ale nám se po tý Martě stejskalo.
A tak místo Marty mazali jsme karty, až se z toho blejskalo.

R. Marta je Marta, Martu zná celá parta, taky tam, kde
Marta je i parta je.
Pro Martu, pro Martu kluk zradí ba i partu, jako rampouch
na slunci hned roztaje.
Když někdo silhá po Martě, je celá parta na vartě.

Jó, Marta je Marta, Martu zná celá parta, tam kde je
Martička, je i partička.

Potkal jsem ji v lese, ona v ruce nese kytičku ze sedmikrás.
Sotva jsem ji zočil, za smrček jsem skočil, celej jsem se
touhou trás.
Jářku, milá Marto, pojď ty sem, sedneme si spolu pod tisem.
Ona se nelekla, než utekla, řekla: Pošli mi to dopisem!

Zeptejte se Marty, co používá na rty, jestli se vám pochlubí.
Čím si barví vlasy, obočí a řasy, ona se jen zazubí.
Na Sázavu táhnou průvody, v tom hleďte vážné důvody.
Vyspěte se v lese, někde v lese, kde se vyztekáte u vody.

Niagára

Na břehu Niagary, stojí tulák starý,
na svou první lásku vzpomíná.
Jak tam stáli spolu, dívali se dolů,
až jim půlnoc spadla do klína.

Teskně hučí Niagara, teskně hučí do noci,
/:komu vašeň v srdci hárá, tomu není pomoci!/:

Střemhlav do propasti padá proud,
na něm vidím tebe děvče plout,
/:škoda že ten přelud krásný nelze obejmout!/:

Osud tvrdou pěstí, zničil lidské štěstí
i ten nejkrásnější jara květ
i ten kvítek jara vzala Niagára
a nevrátí jej nikdy zpět.

Ruty-šuty

Když projížděl jsem starým Colorádem,
tu uslyšel jsem vykřik vzdálený,
[: jel jsem podle hlasu a, k mému úžasu,
ležel tam muž k zemi skolený. :]

Ruty-šuty, Arizona, Texas,
ruty-šuty, Arizona má,
jel jsem podle hlasu a, k mému úžasu,
ležel tam muž k zemi skolený.

Sklonil jsem se k jeho obličejí,
poznal jsem v něm svého dvojníka,
[: jeho tělo bylo probodáno nožem,
teplá krev mu z rány vytéká. :]

Ruty-šuty, Arizona, Texas,
ruty-šuty, Arizona má,
jeho tělo bylo probodáno nožem,
teplá krev mu z rány vytéká. :]

Pravil ke mně hlasem zmirajícím:
"Příteli můj, padre jediný,
[: byla to na mě léčka, já to nevěděl,
a jako starej vůl jsem naletěl. :]

R: Ruty-šuty, Arizona, Texas,
ruty-šuty, Arizona má,
byla to na mě léčka, já to nevěděl,
a jako starej vůl jsem naletěl.

Když chceš, hochu, Arizonu znátí,

musíš umět jezdit, bit se, pít,

[: musíš umět střílet, ženy milovat,
potom můžeš Arizonu znát. :]

R: Ruty-šuty, Arizona, Texas,
ruty-šuty, Arizona má,
[: musíš umět střílet, ženy milovat,
potom můžeš Arizonu znát. :]

Sbohem kapitáne můj

V sedle se tak kodrcám, můj koník je samej šrám,
na zádech mě tíží ručnice.
Pistole mám po fotrovi, prodělaly náký boj,
hlavu zdobí modrá čepice.
R:
Sbohem kapitáne můj,
vždyť já nechci život svůj
týhle bídný válece dát,
doma v pokoji chci spát.

Pod hvězdnatým praporem, projel jsem já celou zem,
uniknout smrti, vyhnout nástrahám.
Starej Bonny je můj druh, můj chleba je boj a vzruch.
Už tý války plný zuby mám.
R:
Tam ve státě Kentucky, ženu mám, děti taky,
v údolí, kde je můj celej svět,
neslyšíš tam rány z děl, neznáš slovo nepřítel,
kapitáne pust' mě domů zpět.

Tremp

/:Trempe, trempe, trempe kamaráde
kam tak pospicháš,:/
/:Jedu na slezinu, nemám na masinu
proč se mě tak hloupě ptáš.:/

/:Čeká na mě ta sázavská parta
klučí od vody,:/
/:to nejsou žádní páni ani astracháni
jsou to kluci přírody.:/

/:Búra v kapse pingl přes rameno
na tramp pospíchám,:/
/:a že nejsem pánem ani astrachánem
ani na glajzu nemám.:/

/:Přijdi dívko, přijdi do osady
přijď se podívat,:/
/:kytara tě zmámí až uslyšíš v dáli
staré trampské písně hrát.:/

/:Naše píseň pomalu už končí
a my půjdeme spát,:/
/:do hangáru vlezem, boty si vyzujem
dobrou noc si budem přát.:/

Jižní kříž

Spí Jižní kříž,
jak říkali jsme hvězdám kdysi v mládí,
to na studený zemi
ještě uměli jsme milovat a spát.

Dál, však to znáš,

světem protloukal ses, jak ten život pádí,
dneska písničky třeba vod Cervánku
dojmou tě, jak vrátil bys' to rád.

Zase toulal by ses Foglarovým rájem
a stavěl Bobří hráz,
se smečkou vlků čekal na jaro,
jak stejská se, až po zádech jde mráz.

Spí Jižní kříž,
vidí všechna místa, kde jsi někdy byl,
to když, naplněnej smutkem,
jsi plakal, plakal nebo snil.

Zase toulal by ses Foglarovým rájem
a stavěl Bobří hráz,
se smečkou vlků čekal na jaro,
jak stejská se, až po zádech jde mráz.

Balada Mexico Kida

V Lincolnu loňského roku
Jim Stapleton fáro hrál,
že přítom se serval,
tak šerif mu náramky dal.
Do Santa Fé když ho vezl,
Jim řekl, ať tak nebo tak,
já natuty vezmu ti roha
a budu zas volnej jak pták

Ten večer jsme v Johnyho baru
srkali černý kafe a
řikali jsme si, jak asi,
baví se Jim v Santa Fe.
Najednou náramná rána,
rozbila lucernu a
v tu ránu v celičkým báru
nastala egyptská tma.

Na prahu postava stála
a že se hned ochladil vzduch,
každýmu to bylo jasné,
že to byl nějaký duch.
A v Santa Fé zrovna v ten moment,
řikám jen co o tom vím,
zrovna když oknem bral roha
to nakoupil nebohej Jim.

Bedna vod whisky

Dneska už mně fóry nák nejdu přes pysky,
stojím s dlouhou kravatou na bedně vod whisky,
stojím s dlouhým vobojkem jak stájevce pinč,
tu kravatu, co nosím, mi navlík' soudec Lync.

Tak kopni do tý bedny, ať panstvo nečeká,
jsou dlouhý schody do nebe a štreka daleká
do nebeskýho baru, já sucho v krku mám,
tak kopni do tý bedny, ať na cestu se dám.

Mít tak všechny bedny od whisky vypítý,
postavil bych malej dům na louce ukrytý,
postavil bych malej dům a z vokna koukal ven
a chlastal bych tam s Bilem a chlastal by tam Ben.

Kdyby jsi se, hochu, jen pořád nechtěl rvát,

nemusel jsi dneska na týhle bedně stát,
moh' jsi někde v suchu tu svoji whisky pit,
nemusel jsi dneska na krku laso mít.

Když jsem štípnul koně a ujel jen pár mil,
nechtěl běžet, dokavad se whisky nenapil,
zatracená smůla zlá, zatracenej pech,
když kůň cucá whisky jak u potoka mech.

Až kopneš do tý bedny, jak se to dělává,
do krku mi zvostane jen dírka mrňává,
jenom dírka mrňává a k smrti jenom krok,
má to smutnej konec, a whisky ani lok.

Tak kopni do tý bedny, ať panstvo nečeká,
jsou dlouhý schody do nebe a štreka daleká
do nebeskýho baru, já sucho v krku mám,
tak kopni do tý bedny!

Samota

Do tváře čas mi hlubokou brázdu samotou vyrejal,
tělo je rozeschlej prám, když pluješ stále jen sám,
co je ti platný, že jsi kapitán.

Do zrzavejch strun svýho banja dávno už jsem nezahrál,
že jsem byl stále jen sám, v srdci mám nejeden šrám,
život je tvrděj, i když jsi kapitán.

R: A tak vždy zůstaneš sám, nikdo ti nepoví,
jak máš žít, abys byl milován,
a tak vždy zůstaneš sám, a koláč medový
za tebe sní kapitán Korkorán.

Na tváři mech mám z dalekejš cest tam do hor a údolí,
z košile mám jenom cár, ze smečky zbylo psů pár,
co bude dál, mi nikdo nepoví.

V kapse mám prach vodřenej z mincí, který jsem prodělal,
já jenom samotu znám, tak, sakra, co dělat mám,
abych měl jednou na pořádněj flám.

jenom v trávě mlhy cár, v dlaních máš pár krůpějí,
nejsou slzy, ale klidně mohou být.

Zůstals' sám jako starej klíč,
všichni jsou dávno, dávno pryč,
jenom občas ještě vidáš jejich tvář,
vstáváš sám a sám jdeš spát,
zapomínáš, měls' je rád,
vidíš, tak nějak se rodí samotář.

Ještě včera šlo váš víc, zněly hlasy, zněl váš smích,
ještě včera znělo slovo "kamarád",
přišel den, který všechno smyl, vaše cesty zatočil,
jenom tvoje cesta stejná zůstává.

Hudsonský šífy

Ten, kdo nezná hukot vody lopatkama vířený
jako já, jó jako já,
kdo hudsonský slapy nezná sirou pekla šířený,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, jo-ho-ho.

Ten, kdo nepřekládá uhlí, šif když na mělčinu vjel,

málo zná, málo zná,
ten, kdo neměl tělo ztuhlý, až se nočním chladem chvěl,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

Ahoj, páru tam hoď,
ať do pekla se dřive dohrabem,
jo-ho-ho, jo-ho-ho.

Ten, kdo nezná noční zpěvy zarostenejš lodníků
jako já, jó jako já,
ten, kdo cejti se bejt chlapem, umí dělat rotyku,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

Ten, kdo má na bradě mlíko, kdo se rumem neopil,
málo zná, málo zná,
kdo necejtíl hrůzu z vody, kde se málem utopil,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

Kdo má roztrhaný boty, kdo má pořád jenom hlad
jako já, jó jako já,
kdo chce celý noci čuchat pekelnýho vohně smrad,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

Kdo chce zhebnout třeba zejtra, komu je to všechno fuk,
kdo je sám, jó jako já,
kdo má srdce v správným místě, kdo je prostě prima kluk,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.

Zvláštní znamení touha

Zase vidím za soumraku na pozadí šedejš mraků
mlčenlivej zástup kamarádů,
siluety hor a stromů, starejš opuštěnej lomů
blíží se s duněním vodopádů.
Táhnou krajinou strží a tůni, muži z Shakespearovejch
sonetů,
postavy divnejch tvarů a vůni, přízraky červenejš baretů.

Zvláštní znamení woodcraft, touhám prostřenejš stůl,
dálka ruku ti podá, chleba a sůl,
zvláštní znamení touha, v nohách tisíce mil,
obzor, kdo v očích nemá, nic nepochopil.

Do šedivejš dnů a roků duní rytmus těžkejš kroků,
vichřice a sněh je doprovází,
maskovaný kombinézy po všeč armádách, co lezly
úbočima našich hor a strání.
Táhnou krajinou podivný stíny, muži z Shakespearovejch
sonetů,
za nehtama smutek rodný hlíny, přízraky červenejš baretů.

Zvláštní znamení woodcraft, touhám prostřenejš stůl,
dálka ruku ti podá, chleba a sůl,
zvláštní znamení touha, v nohách tisíce mil,
obzor, kdo v očích nemá, nic nepochopil.

Trampská mše

Když v Desperádu zas
osadní oheň vzplál
jak dikůvzdání,
jak dikůvzdání.
Hned zastavil se čas,
plamen si s námi hrál
na malování,
na malování.

Ref.:
Oheň je oltář trampů,
totem je trampský kříž,
za žádný z diamantů
s trampem ho nesměníš.
Oheň je oltář trampů,
potlach je trampskou mší,
zní ze všeč našich kempů,
jen hluchý neslyší.

Jak blázen maloval
z palety taškařin
po hvězdně pláni,
po hvězdně pláni.
Všechno, co život dal,
na listech kapradin
je nyní k máni,
je nyní k máni.

Oheň je oltář trampů,
totem je trampský kříž,
za žádný z diamantů
s trampem ho nesměníš.
Oheň je oltář trampů,
potlach je trampskou mší,
zní ze všeč našich kempů,
jen hluchý neslyší.

Až jednou Pánbůh sám
šerifem bude tvým
v nebeském kampu,
v nebeském kampu,
řekneš mu: Vše co mám
je jenom z ohněj dým;
prokleti trampů,
prokleti trampů.

Ref.:
Oheň je oltář trampů,
toteň je trampský kříž,
za žádný z diamantů
s trampem ho nesměníš.
Oheň je oltář trampů,
potlach je trampskou mší,
zní ze všeč našich kempů,
jen hluchý neslyší.

Nevěřim ti můj Pane,
odpusť' mé rouhání,
že na nebesích,
že na nebesích
oheň už nezaplane
tak jako na strání
tam u nás v lesích,
tam u nás v lesích.

Oheň je oltář trampů,
totem je trampský kříž,
za žádný z diamantů
s trampem ho nesměníš.
Oheň je oltář trampů,
potlach je trampskou mší,
zní ze všeč našich kempů,
jen hluchý neslyší.